

Bøgerne — foruden de særlige Bestemmelser, der er nødvendige — under alle Omstændigheder i stort Omfang maa undergives samme Regler som de i denne Lov indeholdte.

De i Kapitel 4 foreslaaede Bestemmelser er ens for Sparekassebøger og Bankbøger, der formentlig ogsaa efter nugældende Ret i det hele er undergivet samme Regler.

Som nævnt i Indledningen er Bestemmelserne udarbejdet efter Forhandling med den norske Kommission.

Til § 32.

Udtrykket „Sparekassebog“ eller „Bankbog“ anvendes i Almindelighed kun om Kontrabøger, som udstedes for Indskud, ikke f. Eks. om Kontrabøger vedrørende Depot af Værdipapirer. At de i Udkastet foreslaaede Regler kun tager Sigte paa saadanne Indskudsbøger, siges udtrykkeligt i denne Paragraf.

Det er ikke Formaålet med Kontrabøger, at de skal spille nogen Rolle i Om sætningen, og der vil for langt de fleste Indskyderes Vedkommende aldrig blive Tale om Transport eller Pantsætning af Bogen. Selv om Kontrabøger i et vist Omfang benyttes til Sikkerhedsstillelse, jfr. Bemærkningerne til § 34, er dette dog næppe tilstrækkelig Grund til, at de skal være negotiable. Ved de Forhandlinger, Kommissionen har ført med forskellige sagkyndige fra Bank- og Sparekasseverdenen, har det da ogsaa vist sig, at den alt overvejende Mening gik ud paa, at Bøgerne ikke burde være negotiable, men at der i de fleste Henseender bør gælde det samme om dem som om Fordringer i Almindelighed eller om simple Gældsbreve. Det foreslaas derfor som Hovedregel, at Bestemmelserne i Kapitel 1 og 3 skal finde Anvendelse; nogle af disse Bestemmelser, f. Eks. §§ 2 og 7, vil dog efter deres Beskaffenhed næppe nogensinde blive anvendelige.

Som i Bemærkningerne til Kapitel 4 antydtes bør der i visse Henseender gælde særlige Regler. Disse er optaget i §§ 33—35.

Til § 33.

Sparekasser og Bankers Vedtægter indeholder i Almindelighed Bestemmelser, der tilsigter at give Sparekassen (Banken) en særlig let Adgang til Frigørelse ved Udbetaling af indestaaende Beløb. Herved vil Udstederen kunne opnaa Frigørelse ved Udbetaling i god Tro til Ihændehaveren af Bogen, eventuelt mod den paagældendes Opgivende af Kontohaverens Navn. Hvis et særligt Mærke er aftalt, maa dette dog opgives. Indeholder Vedtægterne ingen særlige Bestemmelser, maa det formentlig antages, at Udstederen i Almindelighed ikke bliver frigjort ved Udbetaling til Ihændehaveren, saafremt denne senere viser sig at være en anden end den ifølge Udstederens Bøger berettigede.

Saa vidtgaende Legitimationsregler kan imidlertid medføre Risiko for Indskydere, der lever under saadanne Forhold, at de vanskeligt kan sikre sig imod, at uberettigede Personer sætter sig i Besiddelse af Bogen. I de store Sparekasser og i Bankerne kan man nu vel af ekspeditions-mæssige Grunde næppe undvære saadanne Legitimationsregler, men i de smaa Sparekasser, hvor man kender saa at sige alle Indskyderne, synes det urimeligt at gennemføre som almindelig Regel, at Udbetaling kan ske til enhver Ihændehaver.

Efter Kommissionens Mening bør man derfor ikke i Lovgivningen optage nogen almindelig Regel om Udstederens Frigørelse, men Bestemmelser herom bør — som nu — gives i Vedtægter eller Forretningsbetingelser.

Derimod har man for de Tilfælde, hvor Udbetaling — ifølge Vedtægtsbestemmelse eller anden Aftale — skal kunne ske til Ihændehaveren, fundet det nødvendigt at optage enkelte Regler til Beskyttelse for Indskyderen. Det kræves saaledes, at Aftalen skal være indført i Kontrabogen paa iøjnefaldende Maade, og at det Navn, Kontoen lyder paa, skal være opgivet. Det er ikke Meningen, at Udstederen i hvert enkelt Tilfælde skal sikre sig Bevis for, at den sidstnævnte Betingelse er opfyldt; men det